# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. J. G.**, dříve zastoupený prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem Botičská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 10. 2009, č. j. 57 Ca 32/2008 - 67,

**takto:**

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhal zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2004, č. j. 1744/04-140, kterým žalovaný změnil platební výměr Finančního úřadu v Domažlicích ze dne 13. 11. 2003, č. j. 57104/03/118960/2154, tak, že stěžovateli stanovil daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2003 ve výši 19 765 Kč, tj. snížil původně vyměřenou daň ve výši 20 446 Kč.

V podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 12. 5. 2011 žalovaný soudu mj. sdělil, že podle jeho informací stěžovatel dne 14. 6. 2010 zemřel. Na výzvu Nejvyššího správního soudu žalovaný dále přípisem ze dne 6. 6. 2011 oznámil, že příslušný správce daně neeviduje ke dni úmrtí stěžovatele u stěžovatele žádné nedoplatky na dani z nemovitostí, které by případně přešly na dědice. Poslední platbou daně z nemovitostí ve výši 9 085 Kč provedenou dne 30. 1. 2007 byly veškeré daňové povinnosti stěžovatele na dani z nemovitostí splněny. Byla tedy uhrazena i částka 19 765 Kč stanovená žalobou napadeným rozhodnutím jako daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2003.

Na výzvu Nejvyššího správního soudu sdělila notářka JUDr. Jiřina Hlůžková přípisem ze dne 24. 6. 2011, že byla Obvodním soudem pro Prahu 6 pověřena jako soudní komisařka úkony v řízení o dědictví stěžovatele, který zemřel dne 14. 6. 2010. Dědické řízení dosud nebylo ukončeno. Zůstavitel zemřel se zanecháním závěti a prohlášení o

vydědění formou notářského zápisu. Zůstavitel byl vdovec a zanechal dvě dcery, Ing. E. K., nar. X, bytem H. 109/1143, P., kterou zůstavitel ustanovil dědičkou veškerého svého majetku, a Ing. I. G., nar. X, bytem S. 32, F., kterou zůstavitel ve smyslu § 469a odst. 1 písm. b) občanského zákoníku vydědil, přičemž důsledky vydědění vztáhl i na její potomky. Ing. I. G. namítla relativní neplatnost závěti a vydědění neuznala. Dědické řízení bude proto přerušeno s odkazem vyděděné dcery zůstavitele na pořad práva.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel smrtí pozbyl způsobilost být účastníkem řízení o kasační stížnosti (§ 33 odst. 2 s. ř. s.), zároveň tím došlo k zániku plné moci udělené stěžovatelem advokátovi, prof. JUDr. Aleši Gerlochovi, CSc. (§ 28 odst. 5 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Vzhledem k těmto skutečnostem Nejvyšší správní soud v souladu s § 107 odst. 1 a 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. posuzoval, zda je v daném případě možné pokračovat v řízení s právním nástupcem stěžovatele a zda tedy bude meritorně přezkoumávat kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu.

Kdo je procesním nástupcem fyzické osoby, která ztratila způsobilost být účastníkem řízení, stanoví § 107 odst. 1 a 2 o. s. ř. Procesní nástupnictví je odvozeno od nástupnictví hmotněprávního. Právním nástupcem je proto vždy ten, kdo podle hmotného práva převzal právo nebo povinnost, o něž v řízení jde. Procesním nástupcem fyzické osoby, která zemřela, jsou zpravidla její dědici, popřípadě ti z nich, kteří podle výsledků dědického řízení převzali právo nebo povinnost, o něž v řízení jde (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 2 Afs 48/2004 - 108, publikovaný pod č. 497/2005 Sb. NSS). Podle § 57 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinného v době smrti stěžovatele, daňová povinnost vzniklá před smrtí fyzické osoby přechází na dědice.

V daném případě ovšem, jak vyplývá z výše uvedeného, stěžovatel za svého života daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2003, jíž se týká posuzovaná věc, plně uhradil, k okamžiku jeho smrti tu tedy nebyla daňová povinnost k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2003, jež by mohla přejít na dědice stěžovatele.

Pokud tedy na dědice stěžovatele v daném případě nepřešla předmětná hmotněprávní daňová povinnost, o níž v řízení jde, nemůže být tento dědic (příp. dědici) v daném řízení ani procesním nástupcem stěžovatele. V posuzované věci by tedy nemělo smysl, aby Nejvyšší správní soud přerušoval řízení o kasační stížnosti a vyčkával výsledku dědického řízení, jestliže je zřejmé, že povaha věci v daném případě neumožňuje Nejvyššímu správnímu soudu v řízení pokračovat.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo než řízení o kasační stížnosti podle § 107 odst. 5 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zastavit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. července 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu